

MICHAEL WEBER

Deník

PROSTITUTKY

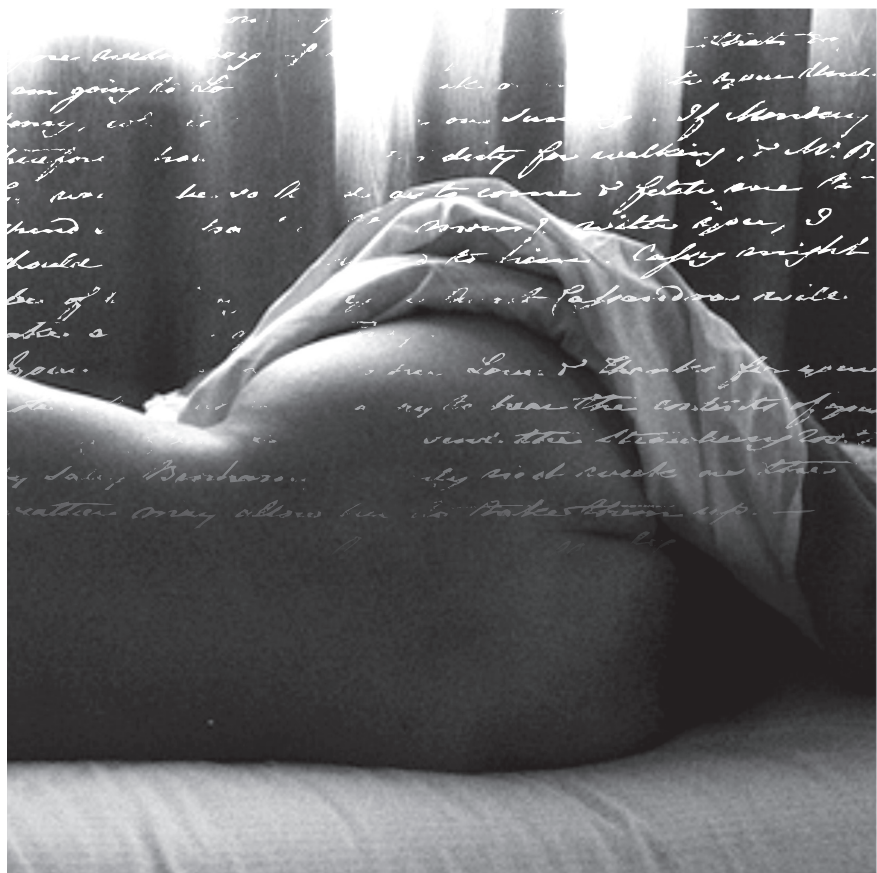
Dvojitý život paní Ester

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

...before Wednesday if it is possible. I am going to the
Honey, who is ... one Sunday. If Monday
therefore has ... duty for walking, & Mr.
L. will have to do as to come & fetch me
spend ... Brown? With the paper, I
should ... to him. Casey might
be of help ... (afforded) will
take a ...
how ... Love & thanks for w
note ... the contents of
... the Strawberry
by Sally Buchanan ... week as the
weather may allow her to take them up. —

DENÍK
PROSTITUTKY

MICHAEL WEBER

DENÍK

PROSTITUTKY

Dvojitý život paní Ester

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

© Michael Weber, 2012
© Nakladatelství BRÁNA, 2012

ISBN 978-80-7243-603-3

Prolog

Zpověď krásné Ester, prostitutky (a učitelky mateřské školky)

Jmenuji se Ester a jsem štíhlá, jemná a plachá brunetka... Krásné jméno, že? Je však pracovní, neosobní. Je to maska, pod kterou se skrývá má skutečná identita. Jsem totiž prostitutka!

Svou výdělečnou činnost musím úzkostlivě tajit, protože jinak jsem povoláním vážená učitelka v mateřské škole. Jak by to asi dopadlo, kdyby rodiče tušili, kdo učí jejich děti...

Odplivnete si? Pokřičujete se?

Muži říkají, že jsem přitažlivá, že jsem úplně jiná než ty ženy, se kterými se na denních privátech setkali. Ano, nepopírám to. Je to lichotivé, těší mě to... Že mám nádherné dlouhé vlasy, tvář podobnou jedné oblíbené zpěvačce, postavu božsky vytvarovanou jak ztepilá antická socha bohyně. Chválí mě, ti muži, kteří si mě kupují...

Jako dítě jsem se tak neviděla. Jako náctiletá slečna jsem si připadala škaredá, jako žena později obyčejná, tuctová. Ale ti muži asi nelžou...

Já však toužím vyprávět celý příběh. Vyplakat své slzy do bělostného papíru, nadechnout se pravdy než docela otupím. Vyzpovídat se...

Nikdy jsem to nechtěla! Netoužila jsem, abych se prodávala jako kurva! Kurva – tak nehezky to zní. To nebylo v mých snech... Věřte mi to. Měla jsem jiné představy, ty dětinsky naivní, jaké má každá malá

holčička. Přání, s nimiž vstupuje do života mladá a nesmělá slečna. Touhy slušné ženy. Ano, ty se však neslučují se současnou realitou. Ale věřím, že jednou skutečně budu šťastná a budu moci plně žít podle vlastních představ, že ten zlý sen, do něhož jsem vstoupila, odvane a zmizí. A nezanechá následky. Nedělám ze svého byznysu tragédii, jen zdůrazňuji, že tak jsem to nechtěla... Že vnitřně hluboce trpím, že jsem citlivá, že bojuji sama se sebou. Že to bolí... Přestože se na pány usmívám, nesrším dobrou náladou. A nikdo to na mě nepozná. Jaká tedy vskutku jsem? Úzkostlivě si chráním své nitro krunýřem. Léty se ze mě stal velký bohém, ironik. Působím lehce arogantně, suverénně. Je to hluboká krvavá rána v mém nitru. Věřím, že jednou se zacelí...

Smutek v duši!

Kapitola první

Má minulost...

Jste zvědaví na příběh kurvy?

Čtete mou upřímnou zpověď, vyprávím ji jen pro vás!

Dětství, mládí... Narodila jsem se v jednom malém moravském městečku, daleko od velkých aglomerací, obklopeném úžasnou přírodou, rybníky a lesy. Mohuli se na chvíli zasnít, vybavím si dějiště mého dětství ve šťastných barvách radosti a lásky. Tak je to správné, v jistotě by mělo vyrůstat každé dítě. Bez pocitů ohrožení, úzkostí. Má rodina, otec a skvělá maminka, děda a babička. Byli jsme velmi křesťansky založená rodina. Zásluhu na tom měl především výtečný děda, zbožný a zejména vzdělaný člověk. Vážený a uznávaný svým okolím. Lidé ho měli rádi. Pán profesor, později ředitel školy. Výrazná osobnost přesahující vzděláním a rozhledem místní, téměř vesnické poměry. Když se nad tím hluboce zamyslím, opravdu ho lidé kolem uznávali? Nebo mu záviděli úspěchy, prestiž a štěstí, jež svou pílí dosáhl? Jsme černé duše, a ačkoliv na povrch vyvěrá chvála, naše lidské nitro je temné jako peklo! Můj děda, ten poctivě věřící muž, který by doslova ani kuřeti neublížil a jenž měl v mysli zakódovanou dobrosrdečnost a nezištnou lásku k bližnímu, byl zrazen svými nejbližšími. V osmašedesátém, daleko před mým narozením, ho zákeřné lidské plemeno, jeho dlouholetí spolupracovníci podrazili a označili za nespolehlivého. Ti stejní, kteří mu na oslavách přifukávali sklenkami a dávali mu přáníčka, ti stejní, co

ho nedávno poplácávali po zádech a chválili za to, jak školu pozdvihl nad poměry. Už čekali na jeho místo. Přiživili se na tom, čemu on ve škole určil správný směr. Nezlomili ho! Nikdy neschvaloval vstup vojsk Varšavské smlouvy na naše suverénní území, nikdy se nemínil zřítí víry. Nešťastný děda byl tedy vyhozen z práce a svou kariéru ukončil jako řadový pracovník v kravínu. Je komunismus synonymem falešnosti a krutosti, nebo to je jen v nás lidech, a my taky i rozumné myšlenky vždy zničíme a překroutíme? Kdo ví?

My lidstvo jsme vždy po sobě vzájemně šlapali. Běda, kdo měl více. Běda, kdo měl méně. Těm, co vlastnili více, se závidělo a těm, co strádali, se vysmívalo...

„Táto, včely!“ radovala jsem se jako pětiletá na strýcově poli za domem, kde měl své včelíny. To bzučení mě tehdy fascinovalo. Rojení těch užitečných tvorečků znělo jako symfonie. Jen jsem nějak neodhadla, že mají žihadla.

„Proboha, pojď zpátky!“ ozval se za mnou tátův neklidný hlas a já už zjistila, že i ty dobrotivé medonosky si ani od dítěte nenechají narušovat výsostné teritorium. Ubránily se a já schytala jejich zlost a skončila na ošetření v nemocnici. Bolestivé zjištění, že i ten nejmenší si dovede ubránit to své. Je to stejné jako s námi lidmi. Můžou vás nenávidět, můžou vámi pohrdat, můžou do vás kopat, ale jakmile ztratíte vlastní hrdost, vlastní já, zemřete...

Vracím se v čase do laskavé krajiny dětství. Hedvábný závoj vzpomínek překrývá i ty šrámy, které občas bolí. Také o nich chci vyprávět, ale později. Teď se nořím do bytostné radosti ze své rodiny, kde chci vidět jen to dobré, radostné. Táta byl žádaný řemeslník a v práci si ho vážili. Mamka pracovala v kanceláři na úřadu. Mnohokrát si posteskla, že nebýt těch bláz-

nivých komoušů, kteří dědu nechali vyprovodit svinským krokem z ředitelské židle, ona by dnes měla vysokou školu. Jaké to jsou pořádky, že i na dceru padá vina otce? Ideologie je prevít! Jakákoliv. Jako velká holka vím dnes jedno, my lidé se nikdy nepoučíme... Podívejme se kolem sebe do jiných zemí, je to tam. Jsem šťastná, že jako žena žiji tady, vím to. Drobné štěstíčko. Jsou místa, kde žena neznamená nic.

„Chudák tvůj děda, nezasloužil si takovou potupu,“ posteskla si nejednou na dědovu adresu mamka. Jak hodně jsem ji měla a stále mám ráda. Srdce se jí mohlo rozskočit zlostí, když slyšela jak je dědův nástupce a vlastně udavač, falešný Jidáš vyzdvihován, odměňován a oceňován za myšlenky, které ukradl z cizí hlavy.

Přitulila jsem se k mamce a společně jsme si vyprávěly. Jak já milovala pohádky o těch nejjemnějších princeznách, které zachraňovali hrdí princové z područí veškerého zla a zvláště ze chřtánů devítihlavých draků.

„A jak to bylo dál?“ vyzvídala jsem. Mrně, které nechápe, že po svatbě přece žili šťastně a láskyplně až do smrti. Bez osudových vybočení.

„Esterko, to je konec a pohádky je zvonec!“ smála se máma mým dětinským rozpakům.

„A toho prince nevyhodili z hradu?“ rozumovala jsem. Stokrát jsem slyšela tu starou historku, když se kolem mě bavili dospělí.

„Proč by to dělali?“ nechápala.

„Dědu přece také vyhodili z hradu,“ vytušila jsem a máma pochopila. Minulost dovede bodat a neustále se vrací. Lidská podlost.

„Běž spát, oni ho jednou povolají zpět,“ utěšovala mě. Bláhové představy. Nevrátil se do své milované školy. Zanedlouho zemřel. Ponížení také postupně zabíjí. Já věřila, že ti nahoře si ho povolali do jiného

království, kde je to nekonečně spravedlivé, bezmezně dobré. Kéž se tam nedostanou i ti špatní...

Pohřeb byl hluboce smutný, ale pětileté dítě ho prociťuje jinak než dospělí. Nechápe, že se už nikdy se svým milovaným dědečkem nesetká. Že je to konečná stanice života.

A po týdnu jsem se už neptala a žila přítomností. Má jednoroční sestřička Jana v kočárku byla pro mě vším, co jsem kolem sebe toužila mít. Obě jsme pomalu vyrůstaly vedle sebe a já jsem se po čase jako starší a moudřejší stala velitelkou našeho dvoučlenného týmu. Dohlížela jsem, aby se naučila správně hrát s panenkami, zasvěcovala ji do tajů našeho mraveniště na zahradě a varovala jsem ji před sousedovic hafanem, který zlostně cenil zuby. Abych nezapomněla, poučovala jsem ji, jak si ochočit místní lenivé kočky. Ty neposedné šelmičky se hrdě procházely po rozlehlém dvoře našeho třípatrového domu jako nekorunované majitelky teritoria a koukaly na nás jako na vetřelce.

„Mňau, mňau,“ napodobovala jsem jejich komunikaci, opatrně jsem se přiblížila a už jsem postupně jednu za druhou zajala do své náruče. Ano, kočky byly těmi nejlepšími hračkami mého dětství. Hlavně živými a s pěkně hřejivými kožíšky. Když jsem je já i sestřička pravidelně krmily, stávaly se přítulnými a nesyčely ani necenily ostré dráčky. Já to s nimi vždy uměla.

Netuším, co mě to napadlo. Někde v kůlně na dvoře jsem při svých objevitelských výpravách našla dva polorozpadlé předválečné kočárky a svázala jsem milé kočičky do zavazadel, aby neměly možnost úniku.

„Jedeme na vycházku, vážení!“ napodobovala jsem hlášky z televizních pohádek, položila jsem nebohé kočky do kočárků a se sestrou jsem vyrazila pyšně do ulic. Vykulená zvířata musela mít z těchto dobrodružství asi totální šok a prskaly jako pomínuté. No jo,

a mně rozum nebral, proč se vztekají, když se přece vozí. A nemusí se štrachat po vlastních!

„Proboha, děti nebohé, co to provádíte těm zvířatům?!“ chtěl nám nafackovat jistý občan městečka, když nás náhodně potkal a nakoukl do kočárku, aby zjistil, čím se tak pyšníme.

„Jidáš! Pomoc, je tu Jidáš!“ zakřičela jsem vyděšeně, když jsem v tom ochránci zvířat poznala proradného Jidáše, který uškodil zemřelému dědečkovi a přivlastnil si jeho hrad, tedy školu. Aby bylo jasno. Jako pomatené jsme se já i má sestríčka Jana daly na zběsilý únik před tím netvorem. Jako kdyby nás pronásledovala sedmihlavá stvůra a chrlila na nás své plameny. Po zádech mi sklouzávaly jeho vzteklé nadávky. A kočky, které se kodrcaly po nerovném dláždění, jsme nakonec nechtíc vyklopily.

„Co to meleš za nesmysly, Ester! Chceš nás přivést do neštěstí?!“ plísnila nás maminka potom, co jí vyjasnil ten zarputilý Jidáš a žalobníček, u jakých zavrženíhodných činů byla přistižena její zlobivá a prostořeká dcera.

„Víte, kdo já jsem?! Víte? Ještě jednou mě vaše rodina bude opruzovat, poženu potrestání vaše i vašeho manžela, toho rozvraceče socialismu, po stranické linii!“ durdil se namyšlený komunista, pyšný na své postavení a moc svěřenou mu lidem a stranou. I zradou!

Ta jeho nenávistná slova mi zněla ještě dlouho v uších. Stranická linie, sekretariáty nabubřelých straníků, brigády socialistické práce. Co to proboha je?

„Já ti jasně říkal, že co se doma řekne, nebudeš tahat ven!“ pohrozil mi i tatka.

„Nech ji být, co bys chtěl po desetileté holce! A ty příště mlč a běž se využit do kůlny... Pak se ty děti alespoň nenakazí hloupostmi,“ upozornila ho mamka.

„A stejně je to Jidáš! Zabil nám dědečka!“ vykřikla

jsem a utekla. Ten názor byl pro mě zásadní a nevyvrátila mi jej ani jejich zaprděná opatrnost. Zaprděná! Já si budu říkat, co se mi zlíbí. Cítila jsem se jako neo-hrožená horákyně. Jak dětinské... Tvrdohlavé dítě.

Jak můžou být tak zbabělí? Já budu kdykoliv a komukoliv říkat pravdu! Zpřímá a do očí! Na truc celému zlému světu! S odvahou sobě vlastní!

Děvče, nebudeš to mít v životě jednoduché. Braň se zlému!

Ještě jednou jsem pokoušela osud a zopakovala si kočičí miminka. Ale tentokrát mi je v nestřeženém okamžiku romské děti zcizily a utekly s nimi neznámo kam. Kolem nás žije spoustu Romů. Ale máme na ně štěstí, jsou dobrosrdeční a nekonfliktní. Ale některé z rómských dětí navštěvují školu jen občas, což pár faček nespraví. Jsou volnomyšlenkáři...

Jsem pravdomluvná! To zdůrazňuji!

Ostatně pravdomluvnost je jedna stránka mé povahy, zvědavost ještě výraznější. Nejenom drahé kočky, ale i ostatní zvířectvo bylo obětí mých průzkumných choutek. Kam až se dá zajít. Na řadě byly slepice. Nakrmila jsem tu nic netušící drůbež a přimíchala do potravky diazepan. Netrvalo dlouho, odporoučely se k zemi a usnuly. Má sestřička Jana mi byla nápomocna, a tak jsme rozesly spící primadony z vaječného chovu po rozlehlé zahradě a rozmístily je do libovolných pozic kolem oplocení. A vyprskly jsme smíchem, jak ty zobalky spí, spí a jen spí...

Víte, jak se dají ochočit motýli? Já vím. Jejích výcvikem jsem se také v těch báječných létech mládí a bezstarostnosti zabývala. Poradím jednoduchý, avšak účinný návod. Je třeba neposedného motýlka chytit. To není snadné, ví to i malé dítě. Tělíčko motýla v zajetí je pak opatrně a svědomitě omotáno nití a pokusně se ten tulák vypustí a letí! A já ho naviguji

nití jako draka, až se dočista ochočí... Je to tak jasné? Ten návod? To kdyby jste se chtěli vrátit do dětských let a stát se opět nevinnými dětmi. Škoda, že se to už nestane...

Já byla vůbec povedené číslo! Dívčí raubíř, neposedná duše, milovník přírody. Žáby, to je přece také součást přírody, že? Jelikož jsem byla snaživá, dnes bych spíš řekla akční, odchytila jsem si nějaké žáby kuňkalky a tajně je uskladnila v krabici ve svém pokojíku. Společně s Janičkou jsme je krmily mrtvými mouchami, které zahynuly mezi starými okny. Skokanky se mohly po mouchám přímo utlouct. Jaká chutná pochoutka!

Byly ve mně skryty dvě Esterky. Ta první byla hodná - uctivě zdravila starší, dobře se učila, uměla být i poslušná. Když se jí zachtělo, nebo se očekávala nějaká odměna... Té hodné dával pan farář s pochvalou cukrátku. Ta druhá byla zlobivá - nevynechala žádnou lumpárnu, sbírala na zastávkách autobusů staré vajgly a pak je chodila dokuřovat do stohu. Což bylo v deseti a společně se svou šestiletou sestrou! Taková ostuda, že to vůbec píšu...

Ale v hodinách náboženství jsem byla jako mílius! Svatá jak lilie. Chodila jsem ke svaté zpovědi a hřešila jsem jen rozumně, aby mě čerti neodnesli do pekla. Kdo ví, který rajon je ten lepší? Zda uctivé a nudné nebe s tichou varhanní hudbou a zpěvem andělů nebo to vyhráté a rozjásané peklo, kde hraje veškerá hudba poslední doby včetně rocku, techna i diska, a řadí tam ti nejvyhlášenější dýdžejové? Vždyť by v nebi se svými hříchy neobstáli...

Staré místní kino, to bylo jako takové předpekli. Páchlo to tam záchodem a plísni. Jak se zhasla světla, propadla jsem se do nejhlubších temnot, z nichž mě vysvobodil až první záblesk filmu na plátně. Zamilo-

vala jsem se do dobrodružství Pippi Punčochaté. Jak já jí chtěla být podobná! Dala bych za to i duši samotnému ďáblu, kdyby si pro ni přišel.

Chtěla jsem vidět skutečné moře! Slané moře! Běhat po plážích, svalit se do rozehřátého písku... Dotknout se medúzy, sbírat škeble.

Televize! Zřídlo neřesti a ďábelský chřtán. Ještě ve čtrnácti, když se na obrazovce znenadání objevila nevhodná scéna, mi moji nábožensky založení rodiče zakrývali oči, abych nespatriila nic, co by mě mohlo mravně ohrozit. A já byla už velké, pomalu dospívající dítě. Kluci byli pro mě jedno velké tabu a vůbec mě nebrali. Že spolužačky randily s jedním, pak druhým? Ježíši, no a co? Vždyť ti frajirci jsou jen povyroslá kopyta, která s cigaretkou v puse zdůrazňují svou mužnost. Jak jsou směšní, že hulí jak fabriky a zakašlávají se...

Mužský svět pro mě začínal a končil tátou. Tím všeznalým, dokonalým vladařem domácnosti, vůdcem ženské smečky. Mít kolem sebe tři baby – jak to asi pociťoval? Já to tak nevnímala. Až dnes vidím, že se zřejmě ve skrytu duše velmi trápil, protože neměl syna. Jen ty štěbetavé ženské se starostmi, které mu byly více a více cizí. Co může předat otec čtrnáctileté dceři do života? Jak s ní mluvit? Se synem by mohl. Měli by si toho tolik co říci...

„Už zas proti mně stojíte, vy tři ženské!“ dobíral si nás a hrozil zároveň. Časem se změnil i on. Z toho miloučkého a veselého tatínka, jakého jsem ho viděla v pěti letech se nenápadně den po dni měnil v zatrpklého mrzouta, upracovaného dřívce zatíženého starostmi, nemocemi a ztrátou posledních iluzí. Jeho duše ztěžkla jako kámen, zahořkla. Ta životní radost se vytratila a na dně všeho zbyl jen šedý kal. Zahltl i vztah s maminkou. Vracel se podvečer domů a nehle-

dal dobrá slova: „Tomu říkáš večere?! Nemám na tebe nervy,“ obořil se na mamku, která se raději klidila do kouta.

Ubíjející všednost s nápoem drobných nedorozumění rozvracela lásku. V jeho duši se usadil chlad. Už nedával najevo své city. Prázdnota.

Kde jsou radostné dětské hry, věnečky z pampelišek a kotrmelce na rozkvetlé zahradě? Kde jsou ty šťastné okamžiky se sněhuláky, kdy byl vždy s námi a pomáhal nám? Tehdy se ještě smál.

Jak jsem se zmínila, bydleli jsme ve starém třípatrovém, ale udržovaném domě po Němcích, které vystěhovali po válce. Dům s dlouhou historií a temnou minulostí. Bydleli jsme v prvním patře. V přízemí bydlela rodina podivných zabeďněnců, nazývala jsem je primitivy, kteří ničemu nerozuměli, ale vždy se rádi a vytrvale hádali. Nad námi ve druhém patře bydleli velmi slušní lidé, s těmi se to dalo. Jak jsem již naznačila, vyprávělo se, že dům je zatížen nepěknou historií. Během války nechal v jednom z pokojů v přízemí zemřít manžel svou nebohou ženu hladem a bez pomoci. Ležela prý dlouho v posteli a zápasila s těžkou nemocí, ale on jí odepřel všechno, oč požádala. Její nešťastná duše bloudí v oné proklaté místnosti a nemůže se odebrat na onen svět. Když mi bylo čtrnáct, vzal mě do toho bytu desetiletý syn oněch bláznivých primitivů, aby mi onu záhadu ukázal.

„Chceš vidět opravdické strašidlo? Cítíš tu vůni?“

Výrazně tam páchly muškáty a bylo tam nezvykle chladno, ačkoliv venku se rtuť na teploměru přibližovala třicítce. Otrásla jsem se. Padla na mě tíseň. V tom pokoji bylo zlo. To, které po sobě zanechal tyranský manžel, který umučil nebohou ženu...

„Ty se bojíš!“ radoval se z mých rozpaků malý ničema.

„Ne! Páchne to tu plísní. Ani tu nevětráte!“ vykřikla jsem.

Ta odpudivá vůně zvadlých muškátů se zabodávala do nosu, prostupovala mě celou a zanechávala tíseň. To zlo přežívalo v těch zdech. Proto tu místnost ani ti primitivové neobývali a používali ji jako skladiště. Zlo! Jsme prokletí za naše zlé činy.

Utekla jsem.

Za týden jsem oslavila své patnáctiny a stále se těšila ze svých bárbín, které mi poslal strýc, jenž utekl před komunisty do Rakouska. Byla jsem stále jako bláhové, realitou nedotčené dítě. Dítě, dítě, pohádky už skončily! Probud' se!

Jak já milovala kreslení! S jakou radostí jsem se nořila do příběhů knih o vzdálených pouštích a pralesích. Čím a kým jsem toužila být? Třeba paní hlasatelkou v televizi.

„Ester, co sedíš pořád doma? Běž ven, utíkej se proběhnout!“ vybízela mě mamka.

Viděla, jak se její dcera uzavírá do sebe. Stávala jsem se domácí puťkou, čím dál uzavřenější, čím dál odtazitější. Neběhala jsem s kamarádkami za zábavou, neúčastnila se klukovských párty s alkoholem a kuřivem. Neexcelovala jsem na diskotékách. To jsem přenechala jiným.

Kolem nás proletěla sametová revoluce a věci se pohrnuly, ale mně to bylo fuk.

Já trpěla hlubokým komplexem méněcennosti. Že nejsem tak krásná jako ostatní, že mé spolužačky už byly nádherné blondýny obletované chlapci a já jen nevýrazná šedá myška. Že má postava se ani nepřibližovala dokonalým tvarům, které jsou obdivované...

Stal se ze mě introvert.

I to se mělo postupně změnit.

Já netušila, že i duše má svou vnitřní krásu, že ji

musí jen někdo odkrýt, že i On, ten pravý musí přijít. Přijde?

A že se pozvolna proměňuji z dívky, kterou mnozí přehlíželi na tu, kterou za několik málo let budou obdivovat, chtít a toužit po její neopakovatelné kráse.

„Máš nádherné oči, jsi úchvatná, jsi božská,“ slyšela jsem z mužských úst lichotky.

Opravdu? Ale to přišlo až mnohem později.

Ano, jsem neopakovatelná a vymykám se průměru. Jsem to, po čem muži touží a nemohou nikdy mít. Mé štíhlé tělo ano, mou nesmělou duši nikoliv!

Možná jen ten jediný, ten komu se já skutečně oddám.

Poslouchejte, budu vám o tom dál vyprávět. Jsem plná tajemství, světla i stínů. Jsem žena!

Kapitola druhá

2. prosince 2011, Ostrava

Pátek. Mám ráda pátky, je po třetí hodině. Těším se na volno, které přijde. Je prosinec, venku nesněží a zima je tak akorát. Ve školce jsem dopoledne s dětmi probírala aktuální téma – změny ročních období. Zejména zimu, která se nezadržitelně blíží. Podzim máme na ústupu. Ti malí drobečkové se těší na pondělní příchod pana Mikuláše s dárečky, radostnou vánoční besídku s básničkami, scénkami. Dárečky mají v hlavě! Malý neposedný Kuba se mě ptá, zda mu pan čert nepřinese pytel s uhlím a ohlodanou mrkvím? No jasně, ví, že poslední týden vytrvale zlobil. Asi se obává trestu. Kdyby jeho malá kamarádka Tereška dostala sladkosti a on jen tu syrovou zeleninu, byl by smutný... Je to rošťák a zasloužil by potrestání. Napomínat ho jen slovy nestačí. Je velmi svobodomyslný, těžce ovladatelný. Mají to v rodince. Podědil geny po tatkově, místním bosovi. Sem tam si pro něj přijíždí ve svém drahém fáru a žádostivě na mě kouká. Pěkný mužský, jen co je pravda. Ale jezdí jen výjimečně. Zato jeho semetrika, dle oddacího listu manželka, běhá pro kluka pravidelně. Jak si mohl takový krasavec vzít takovou...

Protivná panička na vysokých podpatcích, vyžehlená blondatá hříva, ostrá červená rtěnka. Jako štetka z klubu. Vysolárkovaná čůza s gelovými nehty. Ženská utvořená moderní chirurgií - plastika nosu, plastika brady, víček a zejména prsou. Dmou se jí jako por-

nohvězdě. Fuj, ten výstřih! Koukla ses do zrcadla? Rozum do hlavy, babo!!! Tak já nikdy nevypadám, jsem nenápadná ženská. Přirozeně přitažlivá pro mužskou smečku. Ale ona? Drzá s nepřirozeným úsměskem. S rozkoší polyká chtivé mužské pohledy... Takové mrchy jsou nejhorší. Přivdala se do bohaté familie, otočila si toho svého kolem prstu a děťátkem všechno zpečetila. Prodejná pijavice. Že já nemám takové štěstí?

Drž hubu, říkám si. A co můj ženáč podnikatel? Co můj hospodský pařmen Rosta? Fajn, to jsou dva. A další se sami nabízí... Mám na výběr ze dvou obdivovatelů, kteří jsou do mě zaláskovaní až až. Každý má v něčem nedostatky. Jeden se vrací oddaně za manželkou a ten druhý mě má jen na mejdany a akce. Poskládat tak z nich jednoho, to by bylo tak akorát. Ideálního muže! Světe div se! Od podnikatele Milana jeho konto a od šoumena Zdeněčka jeho nevázanost.

Včera jsem byla s Milanem v luxusním penziónku. Báječné, byl s ním skvělý sex jako vždy. Po dvou hodinách milování mi řekl, že je mu děsně líto, že mizí na deset dnů pracovně do Německa a neuvídíme se. Ale potom mi to vynahradí! Spěchal domů, za manželkou, dětmi.

A co dnes?

Nakoupit, a po čtvrté hodině jsem už poctivě v druhé práci. U Madam Camilly W. Vyhlášený erotický privát No. 1!!! Skvělá ženská, taková, jaká se vyskytne jednou za sto let. S přehledem a životním nadhledem. Jen tak něco ji nevybočí. Seděla jsem s Markétou a Lídou a kecaly jsme, Iva a Simona byly na pokoji s klienty. Prý dorazili dva tatkové z fabriky. Běželi si vrznout na privátek. Montérky jistě úhledně složené v brašně... Ani bych se nedivila.

Když se loučili na odchodu, jeden z nich po mně pokukoval a zalitoval, že jsem nepřišla dřív. Dušoval se, že jsem jeho typ. Báječné, ale on můj ne.

Lída nám stále opěvuje svého miláčka, Chorvata Borise. Za pár dnů letí do Egypta! A slibuje, že přinese fotky... Já bych to tu také sbalila a uletěla do teplých krajin. Ale stále netuším, proč jsem nenarazila na toho správného sponzora.

Tricetiletá Simona, zadaná i nezadaná frajerka. Člověk u ní nikdy neví, v jaké fázi se nachází. Dnes mlčí, poslouchá a klepe SMS do mobilu svým milencům. Kolik jich asi stíhá?!

Přiběhl Standa ze zastavárny. Zaplatpánbůh, že on. Vytratil jsem se na pokoj a on se nejdřív rozkecal. Hustil do mě nějaké řeči, že shání pro movitého borce nějakou pistolku. Líčil, že plynovou nechtěl, ta je tak akorát na plašení vrabců. S ostrou municí. Ozbrojují se všichni. A pak, že mu policajti furt lezou do obchodu a hledají čorky. Lezou mu do kšeftu, a když mají podezření, tak udeří. Zrovna nedávno musel jednomu pěšákovi odprodat podezřelou telku za pakatel. Jedním uchem sem, druhým ven. Prožívá to. Upozornila jsem ho, že čas běží. Ztichnul, lehl si jako paša na záda a nechal se ode mě obsloužit. Už mě brněla z ruční práce ruka, a tak jsem na něj hupla. Standovi stačí desetiminutovka a má to za sebou. Už to mám u něj vyzkoušené. Chodí často a je to vzorný klient. Nepřemáhá se, neoddaluje.

Jakmile vyfičel, rozebíraly jsme nepřítomnou Valeriei. Nejen Markéta, ale i já jsme jí měly plné kecky. Valerie je asi čtyřicetiletá kráska s úžasnou postavou, chodí pěkně ohozená, prostě kočka. A chlapiska jsou z ní paf!!! My holky ale na ni máme pifku. Vysvětlím... Valerie k nám přijede tak dvakrát až třikrát týdně z Opavy, kde pracuje v jednom zdravotnickém zařízení jako sestřička. Mívá denní i noční směny a ve svém volnu si u Madam Camilly W. už půl roku přivydělává. Podle toho, co nám tak hrdě líčila, tak

se před dvěma roky rozvedla po sedmnáctiletém manželství. Dušovala se, že manželovi nikdy nezahýbala. Svěřila se, že on byl druhým mužským v jejím životě. Slušná ženuška bez paralelních vztahů. Po rozvodu se to změnilo. Odstěhovala se k jistému svobodnému zubařovi a ještě klovlá nějakého ženatého doktůrka, kterému z nudy zahýbala se sanitákem. Ze spořádané baby se stala ve čtyřicítce nevázaná čertice. Se jí to v hlavě přetočilo. Prachy, prachy!!! Nevím, jestli si až tak potřebovala přivydělávat, ale v salónu Madam Camilly W. se úplně zabydlela. Stalo se z ní vyhlášené kurvisko. Rozhodně měla oddanou klientelu. Kdo s ní byl na pokoji, tak se za ní vracel. Opakovaně drncely mobily - Zda dnes bude Valerie? A my ostatní jsme co? To tu máme být jen kompars? A ona souloží jako mašina, je žádaná, obletovaná. Tak to mě podrž! Co za tím asi je? Až se jeden z klientů náhodně prořekl – Dá si říct a za příplatek jde i bez gummy. Udělá cokoli, anál nevyjímaje... Není blázen? Jestli je to pravda, a mohla to být i provokace nespokojeného zákazníka, bude si s ní muset Madam Camilla W. vážně promluvit. Zatracené pometlo! Takové nezodpovědné jednání od zralé čtyřicátnice, která bláznivě hazarduje s vlastním i zdravím klientů, a vynikající pověstí seriózního salonu!

Jsem vlastně takovou nepsanou zástupkyní Madam Camilly W. na jejím vyhlášeném privátě. Pracuji tu s přestávkami už tři roky a něco jsem zde prožila. Mám její důvěru. Dnes byla nějaká nesvá. Snažila se tvářit neproniknutelně, ale vycítila jsem to. Nedokázala to v sobě dusit a všechno vyklopila. Byla na rutinní prohlídce na gyndě a objevili jí nádor na děloze. A velký! Spěchá to. Musí ven. Po Vánocích jde okamžitě pod nůž. Připustila, že si za to může sama. Nechodila na preventivní prohlídky. I tak měla ale štěstí, že to

odhalili včas. Mluvily jsme o tom s Madam Camillou W. a bylo mi to líto. Fajn ženská. Smůla, problémy se nevyhýbají nikomu.

Usmívala se, snažila se být nad věcí, ale ty obavy v ní byly... Víím, že by chtěla prosperující privát prodat a věnovat se jiné činnosti než erotice. Už jí to nebaví. Ani se tomu po těch letech nedivím. Je chytrá, přemýšlivá a vzdělaná. Přeu jí to. Změnit od základu život, neživit se sexem jako majitelka privátu. Zapomenout a být šťastná. Nebude však jednoduché, přejít do jiného oboru. A také je zvyklá na určitý slušný finanční standard.

Večer jsem trávil u televize, o půl osmé zavolał Rořta. Zařli jsme do nedalekého baru a dali si do nosu. Je grant, pozval a zaplatil.

Když jsem se po půlnoci vrátila domů, má patnáctiletá dcera i pes leželi na gauči a spali jako mimina.

3. prosince 2011, Ostrava

Ještěže je sobota a může se spát do devíti... Sotva jsem vstala, už volal známý z privátu, Zdeněček. Jeden z mála, který ode mě dostal mé diskrétní číslo. Musím být opatrná, dcera sedí vedle v pokojíku a špicuje uši, o čem mamka mluví. Už lituji, že jsem to udělala. Je to vytrvalý otrava, nekonečný telefonista a stále by se vykecával, i když já nemám na jeho myšlenkové proudy čas. Copak mužřti nechápou, že my baby jsme nezávislé a nebudeme řeřit jejich starosti? Že by se také zajímal o to, co žere mě? To ho ani netrkne! Až mě pořádně napruží, pošlu ho k šípku. Dnes měl ukecanou náladu, asi je sám doma, bez přítelkyně. Fakt musím být taková vrba? A hned mě tahal na bowling. Nějaký hospodský přebor. Hlavně opatrně. Před dcerou musím vážit slova, protože neví

a ani netuší, čím si její mamka přivydělává. Běda mi, jestli se podřeknu!!! Ježíši, tomu Zdeněčkovi zase jede huba. Ukecal mě, a tak jsem odpoledne vyrazila na to jeho sportovní klání. Chtěl se asi před kamarády blejsknout šikovnou milenkou. Co jiného.

Navářila jsem, uklidila, něco napekla. Dcera přiběhla a je žravá jako tasemnice. Jak by ne, už mě přerostla a jako správná pubertačka je při chuti. I jí volají frajeři. Žijeme v bytě dva plus jedna, dvě ženské obklopené zájmem mužských, ale na své výsostné území si dobyvatele nepustíme.

Už čtrnáct dní se neozvala mladší sestra. Je až s podivem, jak její životní dráha v některých bodech kopíruje tu mou. Také učí v mateřské školce, podobně je bez stálého perspektivního vztahu, jejího žárlivce neberu v potaz, také pořád řeší, co dál. Neustále zápasí s penězma i občasnýma milencema, ale je to nikdy nekončící boj. Někdy mě popadá depka, jak tohle jednou skončí.

Zdeněček mě odvedl na bowling.

Rozhodně nepatřím mezi bowlingové přeborníky, ale snažím se, co to dá. Buď je to v nevytrénované ruce, nebo se ode mě štěstí odvrací. A rádo. Jsem s body na chvostu. Zdeněček je naopak v čele tabulky. Je až nesnesitelně sebevědomý. Jeho ego stoupá po každém mimořádném hodu, kdy skolí plný počet. Jak to, že mu to vychází? A čím více pije, jako by jeho ruka dostávala sebejistá křídla. Jedno mi není jasné. Zdeněček se nalévá, ale chlast ho nezdolává. Kolegové nevypili ani polovinu a jsou na šrot. Jak jsem tušila, plácá před kamarády nesmysly a předvádí se, jako bych mu patřila. Kluci, to mám milenkou, co?!! Patrně je pro pár lidí nesnesitelný, protože si dobírá své spolubojovníky, kterým se zrovna nedaří. Jako bych ho neznala! Kdyby se někdo zeptal mě, jestli bych si vybrala k životu právě jeho, jednoznačně bych řekla: „Nikdy!!!“ Běhat za zá-

bavou je jedna věc a prožívat život vedle muže, to jsou dvě rozdílné věci. Nebo to je prozření? Znak dlouhodobě vybudované nedůvěry vůči nestálému mužskému plemeni? Když má chlap, který aspoň trochu vypadá, svou obdivovatelku jistou, co asi po čase udělá? Nudí se s ní - a pořídí si milenku!!! Tak myslí mužští, věčně lační lovci po kořisti... Jak by to vše skončilo? Já ho budu živit, šatit, obskakovat a znuděný mrzout si bude domlouvát pro rozptýlení rande s nějakou smyslnou slečinkou. Běžný servis mu poskytnu já a cizí baba rozkoš. Kdepak, nejsem na hlavu padlá, vystačím si sama... Životem poučená!!!

Baví mě koukat na smečku bowlingových šampiónů. Předvádějí se přede mnou, jsem tu široko daleko jediná zajímavá ženská. Snaží se mi dvořit, ale sotva stojí na nohou. Zdeněkův kamarád Roman se tak opil, že ho našli na záchodě, kde usnul. Ještěže nepropadl do mušle...

Pozdě večer posedl Zdenka chtíč. Měl by být pořádně zřízený, ale on je děsný nezmar a svým opileckým hlasem mě přemlouvá, abychom zašli na nějaký penzionek. Šlí? Marně mu vysvětluju, že nemám náladu a že by se měl šetřit. Stejně se mu nepostaví. Je tak otravný! Aby mi dal pokoj, tajně se vytratím na toalety a vyhoním mu ho. Měla jsem pravdu, byl zvadlý... Alkohol je prevít!

Taxíky nás rozvezly domů. Praštila jsem sebou do postele a usnula.

4. prosince 2011, Ostrava

Báječný nedělní oddych. A dnes už nechci o žádném mužském slyšet. Jako by neexistovali. Vzala jsem si knížku a něco si přečetla. Odpoledne mi utekla z do-

mu i dcera, a tak jsem si pustila DVD a koukala na nějakou zamilovanou romanci se šťastným koncem. Bylo mi dočista jedno, že je to jen další bezduchá sladárna.

Vytáhla jsem album se starýma fotkama a koukala, jak ta moje patnáctiletá princeznička rychle vyrostla. To je děsný, jak ty roky letí! Pětiletá proháněla kohouta u babičky, pak na výletě v Beskydách před sochou kamenného Radegasta, jinde u lanovky nebo na dětském hřišti, pak na slavnostech, kde je celá upatlaná od cukrové vaty. A usmívavá se svým tátou... Jezdil si pro ni pravidelně. To je pravda. Vystřídal několik žen. Ve vztazích se mu také nedařilo, ale na svou dceru nezapomněl. Po těch letech to všechno přebolelo, dovedeme si spolu sednout ke kávě a jen tak přátelsky pokecat.

Jsem ráda, že o mé paralelní práci ani netuší, stejně jako dcera. Jen při tom pomyšlení mě doslova polilo horko. Máma a k.... Paní učitelka a k..... Kurva! Nestyd' se to říct, Ester. Nádherné žádané kurvisko, které ví, jak na chlapiska s nateklým pérem. Nepřipadá mi, že bych se za tu dobu, co jsem vstoupila do řemesla, nějak změnila. Ale asi ano. Sebralo mi to i tu poslední špetku iluzí. Jsem snad cynik? V jistém smyslu ano. Ne, jsem realista, racionální realista. Přestože jsem jiná než Madam Camilla W. Ta tím patnáct let aktivně žila. A byl a je to hlavní zdroj její obživy. U mě se jedná jen o finanční přivýdělek. Dočasný přivýdělek. Já své zaměstnání mám. Proč tak přemýšlím? Vždyť je to jedno. Klienti si také nic nepřipouštějí, užijí si a jdou. Ať táhnou ke všem čertům! Hlavně, že se za mnou vracejí ti dobří. Jejich peníze se ke mně vracejí... Mám vlastně štěstí na prachaté pány. A to je skvělé! Jediná věc mě děsí celou dobu – potkat na privátu jednoho z tatínků, kteří do školky vodí své děti... Doposud mi štěstí přálo. Musím zaklepat na dřevo.

No, tak ať! Sám neřestný záletník by musel držet jazyk za zuby a běda, jestli ne.

Jsem asi trochu rozpolcená osobnost. Někdy mám takové podivné, odporné představy. V každém z tatínků, kteří si k nám vodí dítka do školičky, vidím případné sexuchtivé zákazníky... Není to úchylné? Asi jsem přece jen postižená. Po čtyřech letech perných souloží se tomu ani vyhnout nedá. Už jen z toho důvodu, že mě to s cizími muži ve skutečnosti nebaví. Často mi to je krajně nepříjemné, ale stále musím myslet na tu jedinou kladnou hodnotu – peníze, které z toho plynou do naší skromné domácnosti. A na žádné vyskakování to není! Jen splácím to, co je třeba, včetně úvěru za byt. A dopřávám své dceři šťastné a spokojené mládí. Tiše zašeptám: „Bolí a hnusí se mi to!!!“ Ale ti muži to ani netuší...

Konečně mi zavolala sestra, že se zastaví. Dorazila do hodiny a byla vystresovaná. Čtu v ní jako v knize. Ona jediná ví o mém diskrétním tajemství, ale je mlčenlivá jako hrob. Je jediným člověkem pod sluncem, kterému můžu vyklopit cokoli a nedočkám se od ní zrady. Prokristapána, ani jí nevyšel další vztah! Přišla si aspoň vylít srdíčko. Jen potvrdila to, co už jsem dávno tušila. Milan nebyl pro ni. Už dvě ženské ho koply do zadku a nespíš věděly proč. Falešný čtyřicetiletý invalidní důchodce, který kšeftuje na černo s auty a nerad platí alimony na své dvě děti z bývalých manželství. Je věčně na hraně se zákonem a teď, když se podruhé rozvedl, bije se o rodinný dům jako lev. K mé sestře se choval po vlastních prohrách jako žárlivý hajzl, nesměla ani na krok bez jeho svolení. Nesnesitelné! Utěšovala jsem ji, ale další životní zklamání je hluboký šrám pro její citlivou duši. Brečí mi tu...

Svěřila se mi, že se náhodou viděla s mou bývalou velkou láskou – s rozevlátým Bohémem. Kdeže ty časy

jsou... Ale život jde dál. Vzpomínám na minulé lásky, které už nejsou...

Otevřela jsem víno a přitukly jsme si. Tak alespoň spláchneme žal.

Co se bojíš? Bude líp, ségro!!!

Kapitola třetí

Má minulost...

Rodina je základ života!

Tedy i můj... Máma se svými pěti potraty. Jako věřící křesťané nepoužívali s mým otcem kondom ani antikoncepci, a tak byly potraty. Milý Bože, a takové řešení je správné?

Ve svých čtrnácti jsem se vypravila z našeho vesnického zapadákov do města na studia na pedagogickou školu, na internát. Poprvé jsem prožívala odloučení od rodiny – a bylo mi to fuk!

A bylo to tady! Závan módy. V mých patnácti letěly plíšňové džíny, a kdo je neměl, byl zoufalý troť. Teprve potom, když mi je máma koupila, jsem se mohla zařadit mezi třídní frajerky. Do té doby jsem byla nemožná.

Až v patnácti jsem měla první menstruaci. Do té doby mě páni kluci nezajímali ani co by se za nehet vešlo. Se svými blbýma kecama, s provokacema, ve kterých si libovali, mi byli totálně ukradení. Nemehla a chvastouni... Že se moje kamarádky s těma klučíčkama pařezama, co dokážou žvanit jen hlouposti, vytahovat se, chlastat studené pivo a pokuřovat cigára, vodí v parku? To mi bylo úplně volný. Mě bavily pubertácké vylomeniny. Na intru byly klíče od jednotlivých pokojů na chodbě a já se bavila tím, že jsem své kamarádky zamykala! To bylo škemrání a zuření, když potřebovaly jít na záchod, nebo ráno spěchaly do školy. Bušily do dveří jako divý a vychovatelky z toho byly na nervy.

Ve druháku se mi konečně v tý mý hlavě rozbřeslo – a já začala pít! Dostávala jsem rozum a z nudného, hloupého kuřete se vyklubala boží pařmenka! Jo, nasávala jsem jako duha. S kamarádkama jsme vyrážely do Ostravy i do Havířova a pořádaly tam hvězdné tahy místníma putykama, barama a diskotékama. Přede mnou temnota, za mnou temnota! Svět patří nám! A kluci? Ty jsem měla tehdy stále na háku. Jsem příliš hrdá, příliš svá – a nikomu nedám! Sex? Raději se opiju... Abych se nechala po diskotékách od nich opřít o popelnici a dělala jim holku, na které by se svýma párátkama zaučovali? To tak! Abych se s ožralými posměváčky válela k ránu v orosené trávě? Nebo bych jim bafala ztopořená péra? Zapomeňte na to, jsem svá! Já půjdu jen z té nejčistší lásky. Nabrala jsem sebevědomí a mužské plemeno se mě začalo bát.

Jak dnes ráda vzpomínám na ty úžasně bláznivé roky, které jsem prožívala na střední. Báječná a bezstarostná léta. Vzpomínám, jak jsme z oken intru lily vodu na líbající se páry, na pitomé nanynky, které jsme nesnášely! Nebo jsme zamilovaným párečkům hrály na flétnu svatební pochod i jiné blbiny, které nás právě napadly. S holkama jsme si vzájemně nacvičovaly první líbačky, a opřely jsme se do toho tak vehementně, že jsme v některých chvílích vypadaly jako lesby! A nejen to. Když si některá z holek donesla z domu značkový kartáček, tak jsem ho zcizila a barvila jsem si jím vlasy. Není nad značkové zboží! Doslova a do písmene jsem se stala místní vůdkyní smečky a vedla jsem své stádo k lumpárnám. Vyrostlo ze mě pořádné kvítko, doslova kaktus s pichlavými ostny. Vrcholným číslem mých vylomenin byla tzv. rozhlasová hlášení na intru. Odlákaly jsme pod záminkou vychovatelku a pak jsme mluvily do místního rozhlasu takové zho-

vadilosti, že se za ně stydím ještě po letech. Doslova se červenám hanbou! Ale i to patří k životu.

A pak v mých šestnácti přišel ten okamžik a mně se to v hlavě správně převrátilo, příroda si nedá poručit..., a já začala pokukovat po mužských. V tanečních jsem se nechala sbalit nějakým dřevem, který mi svou toporností pošlapal nohy. Po hodinách výuky valčíků, polky či tanga mě ve tmě u zdi místního hřbitova zasvěcoval do líbání. Ani v tomto umění nevynikal, ale jako první lekce to zabralo a já se rozjela. Když už holka chytí chuť, nikdo a nic ji nezadrží! Ten druhý, třetí a další ocucávač byl mnohem lepší. A já se vzdělávala v milostném umění. Pozvolna, žádnému jsem nedala. Jen jsem měla radost, když jsem cítila ty nateklé boule v kalhotách a slyšela to jejich žádostivé škemrání. Nic nebude! Žádné sprosté věci... Pánbůh to vidí! Když jsem se totiž dotkla jejich nateklých klacků, zbůhdarma pustili to své mladistvé sperma do slipů. Smála jsem se tomu!

„Hele, kočko, nechceš si zatrsat?“ nabaloval mě nějaký opilý obejda, ale já měla oči jen pro dýdžeje Josefa, dvacetiletého kluka z našeho zapadlého městečka. Osud tomu asi chtěl, protože i on si mě všimnul při svých produkcích. A tak začala naše velká láska. Inteligentní vesnický buran, pracovitý a hodný. Rozhodně nebyl krásný, ale za to úžasně charismatický a vnímavý. A já se do něj bláznivě zaláskovala, žrala jsem jeho hlášky, byla do něj totálně udělaná. Že se jako místní diskotéková celebrita vyspal se spoustou slečen, to mi vůbec nevadilo. Teď patřil mně!

On se stal tím, komu bylo dovoleno mě odpanit. Ale první pokus v létě na seníku se nezdařil. Má panenská blána odolala, ani prostředí nebylo příhodné. Zadek jsem měla rozpíchaný suchým senem – nikoliv milencovým ztopořeným nástrojem.

„Tak co? Už?“ vyzvídaly netrpělivě kamarádky.

„Zas nic...“ přiznala jsem smutně, když se sex ani podruhé, potřetí nepovedl. Silná a pružná panenská blána. Ach jo, to jsou starosti. Ostatní holčiny už běžně šustily s mužskými a já stále čekala na svou premiéru. Pane bože, neurčil jsi snad pro mě klášter? Chráníš mě před hříchem? Nezlob se, jsem věřící, ale jeptišku ze mě nechtěj!

A jako vždy jsem doma v našem zapadákově dál chodila v neděli ráno poctivě do kostelíka na mši. Ke zpovědi i na svaté přijímání. Pan farář tak krásně a horlivě kázal o hřešení a pokoře...

Zato kolem mě to sexuálními náznaky jen bujelo. Nedaleko pajdáku se nějaký úchyl obnažoval a onanoval na autobusové zastávce. Jiný týpek na zahradě u našeho intru nakukoval do osvětlených oken přes roztažené závěsy a masturboval tak zuřivě, že vychovatelka na toho cvoka zavolala policii. Ale neřest číhá doslova na dosah ruky. Slizký kotelník z intru obtěžoval jednu holku a velevážený čtyřicetiletý profesůrek z naší školy byl doslova posedlý po sedmáctkách... Stále ještě někde učí nevinné dívky...

Konec dobrý, všechno dobré. Napočtvrté jsem se stala ženou. Josefův mužný klacek se bojovně nasoukal do mé pochvy a bylo po trápení. A tak jsme souložili, kde se jen dalo. Po tak vydatném půstu se píchalo kdekoliv, kde nebylo svědků. Na půdě, ve sklepě, v lese, u rybníka, hájovny... Začínala jsem žít. Věděla jsem, že pomilovat se se svým miláčkem je něco jako modlitba. Rozhodně děláme bohulibou činnost, když dodržujeme boží přikázání – milujte se a množte se... To jsme do písmene plnili! S veškerou důsledností. A bavilo mě to.

„Hej, vy dva zamilovaní! To musíte prcat zrovna u rybníka, kde se lidé koupou?“

Překvapil nás neznámý plavec v tom nejlepším, když se vyšplhal z vody na břeh. Závist?

Léto a láska k sobě neodmyslitelně patří, a když to na nás přišlo, neubránili jsme se.

Provokovat, užívat si, souložit! Jen ať čumí a závidí, když to neumí!

Dospělost. Po mých osmnáctinách se rodiče rozvedli.

Mámu přestala bavit tátova neustále špatná nálada, jeho hádavé výlevy kvůli zbytečností, které nestály za řeč. Léta se odcizovali, až se už nesnesli. Táta se odstěhoval, a tak zanikla naše stmelená rodina a zůstaly jen ohořelé trosky. V našich myslích, v našich životech. A já přišla s novinkou – jsem těhotná.

„Zaplať pánbůh, že až teď,“ spráskla máma ruce a věděla, že zdárně odmaturuju. Zнала několik místních slečen, které otěhotněly v šestnácti nebo sedmnácti a nedodělaly si ani střední. Ano, maturitu, která byla za měsíc, jsem zdárně složila a těšila se na svatbu.

Svatba? Prapodivný mejdan, který se tak nějak podle tradice nepovedl.

Naplánovali jsme si ji podle vlastních představ. K čertu s konvecema! Nevěsta v lehkých a bláznivých šatíčkách s bohatou svatební kyticí z obilných klasů. Pšenice jako symbol plodnosti a zrání. Byla jsem těhulka s mírně zakulaceným bříškem pod bělostným svatebním oblečením. Šaty jako noční košilka... Já i můj miláček jsme měli prču z toho, jak milí svatebčané byli celí vykulení i pohoršení z těch bláznivých novot. No a co? Je to moje svatba nebo jejich? Moje! S pánem bohem, zkostnatělé názory!

Naše rodiny se vzájemně předváděly. Manžel se opil a popral se svým bráchou. Chtěl řídit! Byl vzteklý jako vlk. Pohádali jsme se a on celý vyřízený spadl pod stůl. Já jsem utekla z vlastní svatby, převlékla jsem se do

riflí a běžela na diskotéku, která byla vedle v kultu-
ráku...

Kdo by to čekal od novomanželky?

Kdo by však křísil muže, který upadl do alkoholového limbu...

Jsem vdaná panička! S manžilkem...

Kapitola čtvrtá

5. prosince 2011, Ostrava

Užívám si radostných dětských očí ve školce. Byly celý žhavý na odpolední mikulášskou besídku. Ráno jsme si vyprávěli o zvířátkách, o rozdílném životě ve městě a na vesnici. Vysvětlovala jsem jim vliv a změny počasí. Kuba je jako vždycky neposedný a tak Tereze s dlouhými copy škodí. Tahá ji za ně! Asi by to spravilo pár výchovných facek, ale to se nesmí. Rodiče by si mohli stěžovat. Když už se to s Kubou fakt nedá, vyženu ho aspoň do kouta, aby ostatní děti nerušil.

Když děti po obědě usnuly, já sama jsem usnula taky. Jak unavený kotě. Hlavou se mi honily nějaké bláznivé sny. Pak proběhly poslední přípravy a už tu byla ta všemi vyhlížená slavnostní chvíle.

Mezi natěšenými dětmi chodil pan Mikuláš a čert. Školnice hrála Mikuláše a kotelníka jsme upravily jako čerta. Ten se k tomu fakt hodil! A to bez debat. I svého psa jsem mu půjčila, dostal čepici a chodil jako strážce s Mikulášem. Je tak hodný a přítulný až hrůza. Kdo si ho pohladí, s tím je největší kámoš. Poulí na něho svá oddaná očka. Je to prodejný pudl, protože i na svoji paničku zapomněl... Tomu nenadálému pomocníkovi se děti opravdu smály.

Objevila se i paní ředitelka. Ale stačilo na ni kouknout a už jsem tušila, která bije. Zas v ředitelně nasávala, baba bláznivá! Stručně přivítala rodiče, něco žblebtla a spěšně se vytratila. Naštěstí včas, než si někdo stihl všimnout, jak je nametená. Jak vrávorala,

tak při odchodu málem porazila židli. Chlastá vodku, aby to z ní nebylo cítit! Čtyřicetiletá alkoholička, dvakrát rozvedená, věčně zmatená.

I bez ní byla besídka v plném proudu. Vystačily jsme si s kolegyněmi a dětmi samy.

Nějaké ty tanečky, básničky, scénky, spousta veselí. Rozdávání dárečků a sladkostí. Baví mě to, protože jsem hodná paní učitelka a děti mě mají rády.

6. prosince 2011, Ostrava

Odpoledne jsem odešla ze školky o hodinku dřív, mám nadděláno.

U Madam Camilly W. už bylo dost veselo. Holky slaví s vervou a poctivě svátky. Markéta, Lucka, Simona. Nasadily si pravé santovské čepičky a dělaly skopičiny. Každého příchozího pána vítaly takhle ozdobené. Byla to náramná přča. Některé mužské to překvapilo, ale myslím že příjemně. Mikulášské slavnosti si žádají okořeněnou atmosféru a bez ní by to nebylo ono. Je fajn, že nás život baví a milujeme odvaz, protože když je nuda, tak bafáme jednu cigaretu za druhou a tupě koukáme do stropu.

Madam Camilla W. měla pro nás připravené drobné dárečky. I my mezi sebou jsme si rozdaly to, co si kdo pro koho připravil. Nějaké punčocháče, řasenky, rtěnky... Někdy je s holkama fajn. Když se sejde prima kolektiv a žádná se nepovyšuje, jsme navzájem k sobě upřímné a bereme to tak, jak to je a nežereme si vzájemně kšefty. Když však některá z nás jde i třikrát za sebou a druhá ani ťuk, pak u některých pracuje závist a nepřejeme si.

Dnes bylo veselo! Tak to má občas být! Život není vždycky jako peříčko...

Jako bych to tušila – přichvátal majitel cestovky Robin (vlastní ji spíše jeho manželka a firmu jen vyženil a utrácí její prašule) a hokejový trenér Marek. A tak se rozdávaly drahé a primové dárečky – řasenky Margaret Astor, parfémy a bůhví co ještě... Chlapiska si nás předcházejí. Parfém Lacoste mi nějak nepadl, tak jsem ho věnovala Markétě, která z něj byla totálně nadšená. Taková domácká atmosféra, cukroví, otevřelo se výjimečně víno.

Madam Camilla W. nemá ráda opilé dívky, ale pro dnešek udělala výjimku.

Robin si mě vzal na pokoj, není to poprvé co jsme byli spolu. Je to takový „pejsek“, hned vysvětlím proč. Dělim muže na privátu podle druhu. To si pište, že vím, o čem mluvím. Dělim je na pejsky, prasata, psy-cha a ubožáky...

Pejscí - páni Ňuňánkové! Chodí pravidelně na hodinovou masáž a to jednou za čtrnáct dnů, vždy v šest večer ve čtvrtek (nebo v pátek). Vzorně si skládá věci do komínku. Vsadila bych se, že žije s maminkou. Masíruju mu záda ve spodním prádle, snaží se mě dotknout malíčky na rukou. Jakmile se vysvleču a masíruju ho celým tělem, ani nedýchá. To je dobře, protože páchne česnekem. Pak ho požádám, ať se otočí a vyho-ním mu ptáka. On se za to stydí a je mu trapně. Potom se ke mně schoulí a saje mi bradavky. To mám chuť ho zabít!! Říkám si: „Už ses udělal debile, to tu musíš být do poslední minuty?!“ Při odchodu mi důležitě potřeše rukou a děkuje. Mám dost...

Prasata – bože, začnou hned a skončí přesně za šedesát minut. Dlouhých šedesát minut!!! Žádná předehra, zhola nic! Valí se jako půl kila hovězího, jedou a funí jako mašiny... Pyjem, prsty. Neostříhanými nehty!!! Je to do nebe volající hnus! Ležím tam jako kus masa a říkám si: „Spolupracuj! Dělej, že se ti to jako líbí!

Ať se proboha už brzo udělá!“ On se většinou stejně neudělá rychle, schválně. Ví, co dělá. Já ti dám, ty zaplacená kurvo! Zepředu, zezadu, z boku, nohy za hlavu, drtí mi plíce, nemůžu dýchat, smrdí, páchne mu z držky, kape na mě jeho pot, svoje sliny. Chce se mi rvát, v hlavě mi jede zvuk z filmu Vřískot... Myslím na svých pět set korun, a co z toho budu mít? Zaplatím obědy pro dceru na příští měsíc. Bože, moje vagína je v jednom ohni. Často se snaží přetáhnout čas a musím ho několikrát upozornit, že je konec. Ještě se mi ho snaží narvat do krku, sedí na mě s tou svou hnusnou zpocenou prdelí a cítím jeho anál. Nééé!!!

Psycho – ti mají prazvláštní požadavky...

Minulý týden mi donesl pán latexové elastiky, měla jsem si v nich sednout na jeho obličej a honit mu ptáka. Taková blbost! Chtělo se mi smát! Navíc jsem měla obavu, že ho udusím... Nebo jsem s druhou slečnou předstírala, že jsem sekretářka, která načapala šéfa s kolegyní a pak se přidá. Hrála jsem to tak dokonale, že oba dostali záchvat smíchu a ze sexu skoro sešlo... Musely jsme si pak lízat pipinky, aby se pánovi vůbec postavil...

Ubožáci – pan Brubínek! Kostnatá, vychrtlá šedá postava pokrytá vrásčitou, jakoby pergamenovou kůží, vodové oči, bez vlasů. Žena s ním nespí, protože se jí hnusí. Ani se jí nedivím... Bere si mě vždy na půl hodiny a asi pětadvacet minut se mě dotýká po celém těle kromě přirození a obdivuje mě. Jeho doteky jsou poloviční, bříska jeho prstů jsou mokrá a studená. Někdy přemýšlím, jestli není už mrtvý. Pak zezadu zasune a je konec...

Najdou se tu i hodní a příjemní pánové, kteří mě chtějí zachránit. Říkají, že se sem nehodím.

Ale já se jim přece nemohu prodat celá – i s duší...

O těch všech chci postupně vyprávět.